

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 8 juni 2011 in zaak
nr. 09/27800 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 14 juli 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juni 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift en een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. De vreemdeling betoogt, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 11 juni 2012 in zaak nr. 201108164/1/V1 (www.raadvanstate.nl), tevergeefs dat het hoger beroep niet-ontvankelijk is omdat niet is gebleken dat de senior procesvertegenwoordiger die het hogerberoepschrift heeft ondertekend bevoegd was om namens de staatssecretaris hoger beroep in te stellen.
3. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.
 - 3.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

3.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een - hernieuwde - toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

3.3. De vreemdeling heeft eerder, op 9 januari 2001, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 8 mei 2002 is deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 14 juli 2009 is van gelijke strekking als dat van 8 mei 2002 zodat op het daartegen ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

3.4. Aan de bij het besluit van 14 juli 2009 afgewezen aanvraag heeft de vreemdeling ten grondslag gelegd dat aan zijn oudste zuster bij besluit van 16 september 2002 een verblijfsvergunning is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Ten onrechte wordt volgens hem onderscheid tussen hen gemaakt. Zij komen uit dezelfde situatie in Rwanda, zodat ook hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verder heeft hij aangevoerd dat hij ernstige psychische klachten heeft die maken dat zijn uitzetting naar Rwanda zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij heeft daartoe verwezen naar een intakeverslag van de Symfora groep van 12 juli 2002, een aanvraag van het Crisis-Coördinatie Punt, een doorverwijzing van de Stichting Nidos van 1 oktober 2002, een verzamelstaat van het Indicatiebureau Jeugd Flevoland en een eindverslag van het crisiscentrum Almere van maart 2003. Volgens hem volgt uit het advies van het Bureau Medische Advisering van 25 februari 2009 (hierna: het BMA-advies) dat het uitblijven van medische behandeling op korte termijn tot een medische noodsituatie leidt en tot een reële dreiging dat hij geweld tegen zichzelf vertoont. Dat wordt bevestigd door de omstandigheid dat hij meerdere keren gedwongen opgenomen is geweest. Hoewel in het BMA-advies is vermeld dat behandelmogelijkheden in Rwanda aanwezig zijn, is dit volgens hem onvoldoende onderbouwd. Hij verwijst in dit verband ook naar drie volgens hem vergelijkbare zaken waarin de minister aan de betrokken vreemdelingen een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 heeft verleend. Het beëindigen van zijn medische behandeling in Nederland en de omstandigheid dat dit in zijn land van herkomst leidt tot een medische noodsituatie, is volgens de vreemdeling ook een schending van zijn privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Ook het in dit artikel vervatte recht op familie- en gezinsleven wordt bij uitzetting naar Rwanda geschonden, aangezien hij in grote mate afhankelijk is van zijn zuster, aldus de vreemdeling. Ten slotte heeft hij aangevoerd dat aan hem, vanwege de ernst van zijn medische

situatie en de overige omstandigheden, met toepassing van artikel 4:84 van de Awb een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient te worden verleend.

3.5. Dat aan de zuster van de vreemdeling een verblijfsvergunning is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, is een omstandigheid die weliswaar dateert van na het eerdere besluit en in zoverre nieuw is, maar op voorhand niet kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust. De vreemdeling heeft niet aangetoond dat hij zich bij zijn vertrek uit Rwanda in september 2000 in dezelfde situatie bevond als zijn zuster, die reeds in 1998 is vertrokken uit Rwanda, en dat hem bij terugkeer dezelfde problemen te wachten staan als zijn zuster.

3.6. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM; D. tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 2 mei 1997, nr. 30240/96; Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 6 februari 2001, nr. 44599/98; N. tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 27 mei 2008, nr. 26565/05; alle: www.echr.coe.int) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder *uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard*, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Uitzonderlijke omstandigheden doen zich volgens die jurisprudentie slechts voor, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

3.7. Door te overwegen dat het geschil zich, onder meer, toespitst op de medische toestand van de vreemdeling en in zoverre sprake is van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid, als bedoeld in 3.2., heeft de rechtbank niet onderkend dat op voorhand is uitgesloten dat hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan het eerdere besluit kan afdoen. Uit het BMA-advies blijkt dat de vreemdeling lijdt aan een ernstige psychiatrische stoornis die niet te genezen valt, maar dat zijn ziekte zich niet in een levensbedreigend stadium bevindt. Voorts blijkt daaruit dat hij voor zijn klachten in Rwanda psychiatrisch behandeld kan worden en dat het uitblijven van behandeling in beginsel niet leidt tot een onomkeerbaar proces met de dood tot gevolg. Ook de door de vreemdeling overgelegde stukken geven daar geen blijk van. Er is derhalve geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM.

4. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt als volgt overwogen.

4.1. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd over de schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar Rwanda kan op voorhand niet afdoen aan het eerdere afwijzende besluit en de overwegingen waarop dit rust nu een beoordeling van de toepassing van dit artikel, behoudens in het

kader van een vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere verblijfsvergunning.

4.2. Het betoog van de vreemdeling dat hem wegens de ernst van zijn medische situatie en de overige omstandigheden met toepassing van artikel 4:84 van de Awb een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient te worden verleend, kan, reeds omdat deze omstandigheden geen verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, evenmin worden aangemerkt als nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid.

4.3. Nu in hetgeen is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen en zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts hetgeen is aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat het hier gaat om een geval als omschreven in rechtsoverweging 45 van het arrest van het EHRM, *Ar t* tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, is er voor toetsing van het besluit van 14 juli 2009 geen plaats. Het beroep dient reeds hierom ongegrond te worden verklaard.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 8 juni 2011 in zaak nr. 09/27800;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

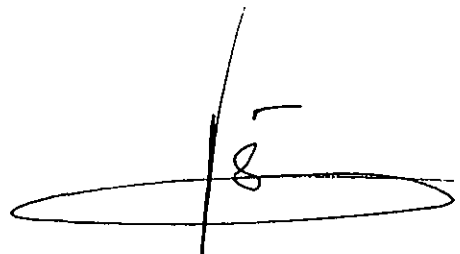
w.g. Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 januari 2013

563.

Verzonden: 15 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser